

ind paa; naar een siger Importregulering, saa siger en anden Toldforhøjelse og en tredje Luksustold. Det viser, hvor skøn en Enighed der er. I Sverige er man endogsaa gaaet til at forhøje Tolden paa Kaffe; om man har gjort det under Devisen Luksustold, eller man kalder det almindelig Told, ved jeg ikke, og i og for sig kan det være ligegyldigt, Resultatet er blevet, at der er kommet en høj Kaffetold. Jeg tror ikke, vi drister os til at forhøje Kaffetolden. Der er dernæst peget paa, at vi skal være sparsommelige. Den Tale om Sparsommelighed har vi hørt i mange Aar, i alt Fald siden Krigens Tid. Der var nogle, der var saa dristige ogsaa at tale om det under Krigen, men da var der slet ikke Sangbund for en saadan Tale, nu kan man nok faa Ørenlyd derfor, men hvor meget det har hjulpet, er en anden Sag. Jeg tror, at i alt Fald mange Steder er det private Forbrug sat ikke saa ganske lidt ned, men jeg er ikke i Tvivl om, at det kan sættes længere ned endnu. Jeg husker en Artikel i en Avis af en ret kendt Mand, i hvilken der stod, at det maatte komme dertil, at det blev en Ære at gaa i en luvslikt Frakke og med et Par lappede Bukser. Saa langt er vi i Almindelighed ikke kommet endnu, og det kan ogsaa være, det vil være noget, inden det sker, men der er utvivlsomt noget i den Udtalelse, selv om man ikke skal tage den alt for bogstaveligt. Stat og Kommune skal ogsaa spare. Jeg synes, vi har mærket noget til det baade i Stat og Kommune; man har begyndt at spare, men jeg tror, at der kan gøres meget endnu. Jeg vil der særlig advare imod, at man kommer ind paa Gennemførelsen af mange nye og store Projekter, som kan se meget kønne ud, og som lover Forbedringer og Besparelser, men som i alt Fald til at begynde med betyder store Udgifter. Nogle af den Slags Ting maa vi vente med, til vi har faaet vore Pengesager i en lidt bedre Orden.

Det foreliggende Forslag er egentlig et Bevis paa, at man slet ikke ved noget sikkert Middel til at hæve Kronen. Man siger, at der skal følge en hel Del andre Foranstaltninger efter dette Forslag, men hvilke disse andre Foranstaltninger skal være, derom er de lærde uenige. Dette ligger vel, som jeg sagde før, i, at man ikke ved, hvorfor Kronen er gaaet ned, derfor ved man heller ikke, hvorledes man skal raade Bod derpaa. Den Fond, der skal oprettes, skulde jo først og fremmest have til Formaal at forhindre de store Svingninger, der har været særlig i den

sidste Tid, og som medfører Usikkerhed i Handel og Vandel og i Produktionen derved, at man, selv om det ikke er saa galt som i Tyskland, hvor en anstillet Beregning er gal en Time efter, aldrig kan beregne, hvad Prisen er, naar man faar sine Varer ført frem, eller man modtager de Varer, man har købt. Dår kunde maaske denne Fond komme til at gøre nogen Nytte; det er jo det eneste, som denne store Konference, hvori saa mange kloge Mænd sad, har kunnet blive enig om at foreslaa, i alt Fald foreløbig. Det viste sig, at saa snart Lovforslaget var fremsat, steg Kronen i Værdi, endda ikke saa ganske lidt, hvilket er et Vidnesbyrd om, at det var Spekulationen, der havde faaet fat i Kronen, at det var den, der bevirkede de store Fald. Straks efter at Forslaget var fremkommet, slog det om, og naar det er Tilfældet, at blot dette, at Forslaget kommer frem, kan virke paa den Maade, synes jeg, man kan være tilbøjelig til at tro, at en saadan Fond i Hænderne paa de rette Mænd med Haandelag for at tage kraftigt fat virkelig vil kunne gøre nogen Nytte i Retning af at stabilisere vor Krone og efterhaanden faa den til i nogen Grad at stige.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til en hurtig Behandling her i Tinget.

Bramsnes: Det Lovforslag, som den højtærede Finansminister her har forelagt for Landstinget, er jo efter Ministerens Udtalelser en Overenskomst mellem Staten, Nationalbanken og de private Hovedbanker, som der ikke kan røkkes noget ved. Jeg ved ikke, hvor tilfredsstillende det egentlig er for Rigsdagen at faa præsenteret alt for mange saadanne Lovforslag, som i Forvejen er afgjort i Detaillerne ved Forhandlinger mellem Staten og Bankerne. Jeg er ikke sikker paa, at Staten ved saadanne Forhandlinger altid er i Stand til at trække det længste Straa, men tror snarere, at det er Bankerne, saa at Byrderne i for høj Grad lægges over paa Staten. Og jeg kunde godt tænke mig, at Staten under saadanne Forhandlinger kunde have en kraftig Støtte hos Rigsdagen, hvis Regeringen forstod at benytte sig af Rigsdagens Medvirkning. Men Regeringen synes jo at savne Evnen til at lade Rigsdagen faa nogen som helst Indflydelse paa saadanne Forhandlinger, i hvert Fald med Hensyn til Detaillerne, Rigsdagen har kun den tvivlsomme Indflydelse, som bestaar i at tage et absolut